

OLVASMÁNY Iz 63, 16b-17. 19b; 64, 1. 2b. 3-8 **SZENT-LECKE** 1 Kor 1, 3-9

Válasz: *Téríts meg minket, Istenünk, ragyogtasd ránk arcodat, és szabadok leszünk!*

Mi már az első adventnek, a Krisztus várásnak csak emlékét ünnepeljük. De várjuk Krisztus második e jövetelét, illetőleg a vele való találkozást, amikor ítéletet tart felettünk. Erre vonatkozik a figyelmeztetés, hogy nem tudjuk sem a napot, sem az órát. Ezért kell ébernek lennünk. Erkölcsei döntéseinkben megerősíthet az a gondolat, hogy Istennek számadással tartozunk és csak tőle várhatjuk a jutalmat fáradozásainkért.

EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből (Mk 13, 33-37)

Abban az időben Jézus így tanított:

Vigyázzatok és virrasszatok! Nem tudjátok, mikor jön el az idő. Az idegenbe induló ember is, amikor otthagyja házát, szolgálóra bízva mindenét, és mindegyiknek kijelöli a maga feladatát; a kapuőrnek megparancsolja, hogy virrasszon.

Legyetek hát éberek! Mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este, vagy éjfélkor; kakasszóra, vagy reggel. Ne találjon alva benneteket, ha váratlanul megérkezik!

Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: Virrasszatok!

A HÉT SZENTJE

November 30-án Szent András apostol ünnepét üljük. Szent András Betszaidában született. Előbb Keresztelő Szent János tanítványa volt, majd később Krisztust Követte, és elvezette hozzá testvérét, Pétert is. Fülöppel együtt ő vitte Jézushoz az érdeklődő pogányokat. A csodálatos kenyérszaporításkor ő hívta fel Jézus figyelmét, hogy az egyik gyermeknél van hal és kenyér. A hagyomány szerint az első Pünkösöd után több helyen hirdette az evangéliumot, és Achájában, a mai Görögország területén keresztre feszítették. Kérünk, Istenünk, legyen közbenjárónk az örökkévalóságban Szent András apostol, aki itt a földön igehirdetője és vezetője volt Egyháznak.

FERENC PÁPA ÍGY KEZDI VISSZAEMLEKEZÉSÉT:

„Életemben három »covidos időszak« volt: a betegségem, Németország és Córdoba.”

„Amikor huszonegy évesen súlyos beteg lettem, először tapasztaltam meg korlátaimat, a fájdalmat és a magányt. Megváltoztatta a nézőpontjaimat. Hónapokig nem tudtam, ki vagyok, meghalok-e, vagy életben maradok. Még az orvosok sem tudták, hogy túléltem-e. Emlékszem, hogy egy nap átöléltem édesanyámat, és kértem, mondja meg, hogy meg fogok-e halni. Másodéves voltam a Buenos Aires-i egyházmegyei szemináriumban.

Emlékszem a dátumra: 1957. augusztus 13-a volt. Egy prefektus vitt be a kórházba, amikor észrevette, hogy az influenzám aszpirinnel nem gyógyítható. Először is leszívtak másfél liter vizet a tüdőmből, aztán ott maradtam, harcolva élet és halál között. Novemberben megoperáltak, hogy kivegyék a tüdőm jobb felső lebenyét.

Tapasztalatból tudom, hogyan érzik magukat a koronavírussal betegek, akik levegőért kapkodnak a lélegeztetőgépen. Azokból a napokból különösen két ápolónőre emlékszem. Az egyik a főnővér volt, egy domonkos apáca, aki Athénban tanított, mielőtt Buenos Airesbe küldték. Utólag tudtam meg, hogy miután az orvos az első vizsgálatot követően elment, ő utasította a többi nővért, hogy dupla adagot adjanak nekem a gyógyszerekből, mint amit az orvos előírt – penicillinből és sztreptomycinből –, mert a tapasztalat azt mondatta velem, hogy a halálon vagyok. Cornelia Caraglio nővér megmentette az életemet. Mindennapos kapcsolatban állt a betegekkel, ezért jobban tudta az orvosnál, hogy mire van szükségük a pácienseknek, és volt bátorsága is, hogy éljen ezzel a tapasztalattal.

Egy másik ápolónő, Micaela ugyanezt tette, amikor a fájdalom gyötört. Titokban extra adag nyugtatót adott nekem, a megszabott időpontokon kívül. Cornelia és Micaela már az égben vannak, de örökre az adósuk maradok. A végsőig harcoltak értem, amíg helyre nem jöttem.

Megtanítottak, mit jelent a tudományt használni, és ha kell, túl is lépni rajta, hogy az adott szükségletekre válaszoljunk. Abból a tapasztalatból még egy dolgot megtanultam: mennyire fontos elkerülni az olcsó vigaszt. A látogatók, akik fölkerestek a kórházban, azt mondták, minden rendben lesz, hogy soha többé nem fog így fájni – buta, üres szavak voltak, bár jó szándékkal mondták őket, de sosem értek el a szívemig. Aki a leginkább megérintett engem a bensőmben a csöndjével, egy nő volt, aki az egyik legmeghatározóbb személy volt az életemben: María Dolores Tortolo nővér, aki kiskoromban tanítóm volt, és felkészített az elsőáldozásra. Bejött meglátogatni, megfogta a kezem, adott egy puszit, és jó darabig csöndben elidőzött. Aztán így szólt: »Jézust követed.« Nem kellett mást hozzáfűznie. Jelenléte, csöndje mély-séges vigasszal ajándékozott meg.

Ez után az élmény után elhatároztam, hogy a lehető legkevesebbet beszélek, amikor beteget látogatok. Beérem azzal, hogy megfogom a kezüket.”

Ferenc pápa a magányosság megtapasztalásával kapcsolatban fölidézi azt az időszakot, amit 1986-ban Németországban töltött, melyet a „száműzetés Covidjának” nevez.

„Önkéntes száműzetés volt, mert nyelvet tanulni mentem, és hogy anyagot keressek a disszertációm befejezéséhez, de úgy éreztem magam, mint a partra vetett hal. Kiszöktem néha sétálni a frankfurti temető felé, ahonnan látszottak a fel- és leszálló repülőgépek. Honvágyam volt, haza szerettem volna menni. Emlékszem a napra, amikor Argentína megnyerte a [labdarúgó-]világbajnokságot. Nem akartam megnézni a mérkőzést, és csak másnap tudtam meg, hogy nyertünk, amikor olvastam az újságban. [Az argentin csapat a német válogatottat győzte le – a szerk.] A németórán senki nem beszélt róla, de amikor egy japán lány fölírta a táblára, hogy »Éljen Argentína«, a többiek nevetni kezdtek. Bejött a tanárnő, szólt, hogy töröljük le, és ezzel lezárta a témát.

Magányos győzelem volt, mert nem volt kivel megosztanom. Az oda nem tartozás magánya, ami miatt kívülállónak érzed magad. Kivesznek a helyedről, és egy ismeretlen helyre raknak, és közben jössz rá, mennyit ér az a hely, amit hátrahagytál.

Olykor a gyökerektől való elszakadás gyógyíthat, vagy gyökeres átalakuláshoz vezethet. Ilyen volt az én harmadik »covidom«, amikor 1990-től 1992-ig Córdoba-ba küldtek. Ennek az időszaknak a gyökerei az én vezetési stílusomhoz – előbb provinciálisként, majd rektorként – nyúlnak vissza.

Valami jót biztosan tettem, de olykor túl kemény voltam. Córdobában visszaadták a szívességet, és igazuk volt. Abban a jezsuita rendházban egy évet, tíz hónapot és tizenhárom napot töltöttem el. Miséztem, gyóntattam és lelki útmutatást adtam, de soha nem jártam ki, hacsak nem kellett a postára mennem. Egyfajta karantén volt, elszigeteltség, mint ami sokunkkal történt az elmúlt hónapokban, és jót tett nekem. Gondolatokat érlelt meg bennem: írtam és sokat imádkoztam.

Addig a pillanatig a Jézus Társaságában rendezett életem volt, ami arra a tapasztalatra épült, amit előbb novíciusmesterként, majd 1973-tól provinciálisként szereztem egészen 1986-ig, amikor a rektori megbízatásom lejárt. Belekényelmesedtem abba az életmódba.

Egy olyan gyökeres váltás, amikor egy távoli zugba elküldnek helyettesítésre, mindent fölborít. A szokásaidat, a viselkedési beidegződéseidet, a megcsontosodott igazodási pontokat; minden borul, és előlről kell tanulnod élni, újra össze kell rakni az életedet.

Abból az időszakból három dolog van rám ma is különösen nagy hatással. Az első, hogy megadatott az imádkozás képessége. A második a kísértések, amiket átéltem. A harmadik pedig, ami a legfurcsább, hogy éppen akkor olvastam A pápák történetét, Ludwig Pastor harminchét kötetes művét. Választhatam volna egy regényt vagy valami érdekesebbet. A mostani helyemről nézve kérdezem: vajon Isten miért sugallta akkor, hogy éppen azt a könyvet olvassam? Így oltott be az Úr, hogy felkészítsen. Ha egyszer megismerted azt a történetet, nem tudsz nagyon csodálkozni azon, ami a Rómái Kúrián belül és a mai Egyházban zajlik. Sokat segített.

A »córdobai Covid« valódi megtisztulás volt. Toleránsabbá tett, megértőbbé, megtanított megbocsátani. Új empátiával vértezett föl a gyengék és védtelenek iránt.

És türelmet, sok-sok türelmet adott, megértettem, hogy a fontos dolgokhoz idő kell, hogy a változás szerves, vannak határok, és nekünk azokon belül kell mozognunk, ugyanakkor szemünket a látóhatáron tartva, mint Jézus tette. Megtanultam, hogy fontos a nagy dolgokat kicsiben nézni, és odafigyelni az apróságokra a nagy dolgokban. Sok szempontból a fejlődés időszaka volt az, mint amikor egy alapos metszés után ismét kihajtasz.

De résen kell lennem, mert amikor bizonyos hibákat kijavítasz, bűnöket elhagysz, az ördög – ahogy Jézus mondja – visszajön, és amikor a házat »kisöpörve, feldíszítve találja« (Lk 11,25), hív még hét nála is gonoszabb lelket. A végén pedig annak az embernek az állapota rosszabb lesz, mint azelőtt – mondja Jézus. Ezért kell most aggódnom, amikor az Egyház kormányzásával vagyok megbízva: hogy ne essek ugyanazokba a hibákba, mint amikor szerzetesi előljáró voltam.”

Ferenc pápa így összegzi gondolatait: „Ezek voltak az én fontos személyes »Covidjaim«.

Megtanultam belőlük, hogy sokat szenvedsz, de ha hagyod, hogy megváltoztasson, jobb emberként jössz ki belőle. Ha azonban akadályokat emelsz, rosszabbul.”

HIRDETÉSEK

+ Adventben keddenként a reggeli szentmise után lesz a **szentségimádás és a bibliaóra**.

+ **Csütörtökön első csütörtök, szentségimádás** a reggeli szentmise utántól 16:00 - ig.

+ Pénteken **első péntek**.

+ A Szent Anna Karitás minden szerdán szentmise után, azaz 8:45-től 12:00-ig **ruhaválogatásra** várja a híveket,

viszont előre be kell jelentkezni Harapók Mariannánál (0968039697) vagy Bródi Katalinnál (0955764436) + November 19-én az egyházközség Facebook-oldalán elindítottuk a **Szent Erzsébet Jótékonyági Árverést**, mely által a Karitászás rászorulóinak karácsonyi csomagjára gyűjtünk. Kérjük, kísérje figyelemmel az árverést és vásárlásával támogassa a Szent Anna Karitászt. December 1-ig lehet licitálni. Amennyiben Facebook-on nem tudja követni a licitálást, akkor minden információt megkaphat a plébánia irodájában. + Aki még nem fizette be a 2020-as **egyházi hozzájárulást**, kérjük, hogy a sekrestyében vagy az irodában pótolja.

IGENAPTÁR

November 29. vasárnap: Advent 1. vasárnapja
Iz 63,16b-17.19b;64,1.2b.3-8 Zsolt 79 1Kor 1,3-9 Mk 13,33-37

November 30. hétfő: Szent András, apostol – Ű
Róm 10,9-18 Zsolt 18 Mt 4,18-22

December 1. kedd: 1. adventi hét kedd
Iz 11,1-10 Zsolt 71 Lk 10,21-24

December 2. szerda: 1. adventi hét szerda
Iz 25,6-10a Zsolt 22 Mt 15,29-37

December 3. csütörtök: 1. adventi hét csütörtök
Iz 26,1-6 Zsolt 117 Mt 7,21.24-27

Emléknep: Xavéri Szent Ferenc, áldozópap
December 4. péntek: 1. adventi hét péntek
Iz 29,17-24 Zsolt 26 Mt 9,27-31

December 5. szombat: 1. adventi hét szombat
Iz 30,19-21.23-26 Zsolt 146 Mt 9,35-10,1.6-8

KERESZTELŐ/HÁZASSÁG/TEMETÉS:

Keresztelő: Bence Anabel – 2020. 11. 14.

Temetés: Olsinkovszkij Margaréta – 2020. 11. 20.

Celler Irén – 2020. 11. 20.

Hartung Mária – 2020. 11. 25.

TAKI (Találd ki!)

Ha az ábrák bal felső sarkából "L" alakban (sakk „ló” ugrása) elindulsz, akkor könnyen tudsz válaszolni az alábbi kérdésekre:

1. Mi a neve az új egyházi időszaknak?
2. Mi ennek a jelentése?
3. Még mást is találsz a rejtvényben, ha ügyes a szemed?

A	L	E	G
E	T	D	E
I	I	N	S
T	V	E	R

Ú	Y	E	E
K	V	R	T
É	B	T	Ö
E	J	K	!

HETI MISEREND

November 30, hétfő: 06:30 - Beregszász

December 1, kedd: 06:30 - Beregszász

December 2, szerda: 06:30 - Beregszász

December 3, csütörtök: 06:30 - Beregszász

December 4, péntek: 06:30 - Beregszász

10:00 - Macsola

December 5, szombat: 14:00 - Ardó

16:00 - Beregszász

December 6, vasárnap: 08:00 - Macsola

10:00 - Beregszász

12:00 – Gut

BEREGSZÁSZI RÓMAI KATOLIKUS SZENT KERESZT PLÉBÁNIA

web:beregszasziplebania.org.ua

Felölös szerkesztő: Bunda Rita

Ukrajna, 90200 Beregszász, Bethlen u. 2.

Tel: +380954982704

e-mail: beregszasziplebania@gmail.com

